

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Jany Kábrtové a Mgr. Tomáše Blažka v právní věci

žalobce: **R. S.**
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
se sídlem advokátní kanceláře Černého 517/13, Praha 8, PSČ 182 00

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. března 2017, č. j. KUKHK-9661/DS/2017/GL,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl o odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem ze dne 4. 10. 2016, č. j. ODP/89585-2016/crn 42014-2015/crn/12, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním

provozu“), a uložil mu pokutu ve výši 1 500 Kč a povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Tohoto správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že porušil ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť jako provozovatel motorového vozidla tovární značky Ford, registrační značky x nezajistil, aby při jeho užití na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, když řidič uvedeného vozidla, jehož totožnost není známa, dne 3. 9. 2015, v 3:31 hod. na pozemní komunikaci v obci Kocbeře, silnice I/37, směr Jaroměř, okr. Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IS 12a „Obec“ a IS 12b „Konec obce“ při řízení uvedeného vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, přičemž mu byla automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0008, naměřena rychlost jízdy 68 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h tedy byla naměřena nejnižší skutečná rychlost jízdy 65 km/h, čímž řidič porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce napadl shora uvedené rozhodnutí žalovaného včas podanou žalobou, námitky shrnul do dvanácti bodů, pojmenovaných: automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy, rychlostní limit, vady výroku, retroaktivita, rozhodovací praxe žalovaného, právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, nepřezkoumatelnost, zásada bezprostřednosti, protiústavnost, nezbytné kroky a další námitky. Ve dvanáctém bodě žaloby vyjádřil žalobce nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů žalobce a jeho právního zástupce na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu a navrhl naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci. Dodal, že se v případě nerespektování jeho žádosti na ochranu soukromí obrátí na Ministerstvo spravedlnosti, Úřad pro ochranu osobních údajů a příslušný soud.
4. V podrobnostech se krajský soud vrátí k uvedeným žalobním bodům v další části tohoto rozsudku, a to v souvislosti s jejich vypořádáním v části IV. odůvodnění.
5. Závěrem žalobce navrhl zrušit jak žalované rozhodnutí, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo, a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na obsah napadeného rozhodnutí s tím, že se v něm věci podrobně zabýval, a navrhl zamítnutí žaloby. Zrekapituloval dosavadní průběh správního řízení, a podrobně popsal postup správního orgánu I. stupně.
7. Dále uvedl, že správní orgán I. stupně lustrací v centrálním registru vozidel zjistil, že provozovatelem výše uvedeného vozidla je žalobce, zaslal mu proto výzvu k zaplacení určené částky v souladu s ust. § 125h zákona o silničním provozu. Dne 18. 12. 2015 byla správnímu orgánu I. stupně zaslána plná moc k zastupování ve správním řízení ve věci podezření ze spáchání deliktu vedeného pod spisovou značkou ODP/42014-2015/crn společnost ODVOZ VOZU s.r.o., IČO 03724026, sídlem Americká čp. 362/11, 120 00 Praha 2. Tato plná moc nebyla podepsána, a proto správní orgán I. stupně dne 11. 01.

2016 vyzval zmocněnce k doplnění ve lhůtě 5 dnů. Společně s plnou mocí bylo doručeno i vyjádření k řízení, že vozidlo řídil v předmětný čas uvedený ve výzvě pan L. H. N., trvale bytem 58 D. B. P., H. P., V., doručovací adresa: Americká 362/11, 120 00 Praha - Vinohrady, zaměstnanec společnosti ODVOZ VOZU s.r.o., který si přebírá poštu na adrese sídla společnosti Americká 11, Praha. Na základě sdělení osoby řidiče uvedeného vozidla, byla správním orgánem I. stupně provedena kontrola v systému ISZR (Informační systém základních registrů), kde nebyla tato osoba dle uvedených údajů zjištěna a ztotožněna. Správní orgán I. stupně prováděl nezbytné kroky ke zjištění totožnosti řidiče a osobě L. H. N. nejprve na zástupcem uvedenou doručovací adresu v České republice - Americká 362/11, 120 00 Praha 2, zaslal předvolání podle § 59 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) k podání vysvětlení ve výše uvedené věci podle § 60 odst. 1 zákona o přestupcích ke správnímu orgánu I. stupně, a to na den 29. 2. 2016 v 10:00 hod. Písemnost s předvoláním osobě L. H. N. se vrátila zpět na adresu správního orgánu I. stupně, s oznámením, že adresát je na uvedené adrese neznámý a nemá schránku. Správní orgán I. stupně zaslal osobě L. H. N. na adresu trvalého pobytu ve Vietnamu výzvu k podání vysvětlení ve výše uvedené věci, písemnost se ale vrátila zpět na adresu správního orgánu I. stupně jako nedoručitelná s potvrzením doručovací služby ve Vietnamu - „Gone away“, po překladu „ pryč“. Správní orgán I. stupně založil do spisového materiálu informace o osobě řidiče, které získal ze své úřední činnosti od Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytových agend ze dne 11. 1. 2016 *„Prověrkou v dostupných evidencích bylo zjištěno, že osoba Vámi uvedeného jména, příjmení a data narození žádnou z našich evidencí neprochází. Osoba tedy jako cizinec v minulosti nepobývala na území ČR, ani o pobyt na jejím území nežádala. Jako občan ČR rovněž osoba nebyla v evidencích nalezena.“* Dále informace od Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, ze dne 18. 1. 2016, *„Cizinec neprochází naším cizineckým informačním systémem, nemá tedy na území ČR povolený žádný druh pobytu, proto o něm nemáme žádné informace.“* Z výše uvedených šetření správního orgánu I. stupně bylo zjištěno, že osoba L. H. N., nar. ..., se nezdržuje, ani v minulosti nezdržovala, na území České republiky. Správní orgán I. stupně tak ve smyslu ust. § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu učinil všechny nezbytné kroky ke zjištění pachatele předmětného přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu a oznámení přestupku ve smyslu ust. § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil s odůvodněním, že nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.

8. Správní orgán I. stupně zahájil řízení o předmětném správním deliktu, vyrozuměl žalobce o provedení důkazů mimo ústní jednání dne 7. 9. 2016 v 10:00 hod. a poučil jej o možnosti vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí nejpozději do dne 14. 9. 2016. Správní orgán I. stupně provedl dokazování mimo ústní jednání, ke kterému se žalobce ani jeho zástupce nedostavili. Dle názoru žalovaného nebylo nezbytné ke splnění účelu řízení nařídit ústní jednání, neboť skutečnost, že žalobce jako provozovatel předmětného motorového vozidla nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, bylo řádně zadokumentováno. Žalobce měl možnost uplatnit své právo ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, neboť byl správním orgánem I. stupně obeznámen o možnosti seznámit se se spisovým materiálem a vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí. Dále byl

žalobce informován o tom, že bude ve smyslu ust. § 51 odst. 2 správního řádu prováděno dokazování mimo ústní jednání. Pro tento postup byly splněny podmínky, neboť žalobce byl včas vyrozuměn o provádění dokazování mimo ústní jednání (§ 51 odst. 2 správního řádu) a dále byl sepsán protokol (§ 18 odst. 1 téhož zákona).

9. Dále žalovaný uvedl, že Smlouva o nájmu zařízení o poskytování služeb č. GE1/ZE130021/S 023, schválená usnesením rady města R/1501/2013-108 ze dne 2. 8. 2013, končí instalací záznamového systému – automatizovaných silničních rychloměrů a nastavení tolerance měřících zařízení, je ve výlučné kompetenci Města Dvůr Králové nad Labem, resp. obecní policie, která v rámci svých zákonných oprávnění provádí činnost jí svěřenou zákonem dle § 79a zákona o silničním provozu. Vlastní měření probíhá bez zásahu lidského činitele, fungování měřících zařízení je zcela automatické a nevyžaduje trvalou obsluhu. Technicky ani není možné, aby soukromoprávní subjekt jakkoliv do chodu měřícího zařízení zasahoval. Záznamy o provedených měřeních jsou automaticky generovány a zobrazovány v systému městské policie. Každé měřící zařízení je certifikováno ČMI, jeho spolehlivost každoročně ověřena a má veškerá potřebná povolení. Jakýkoliv zásah do pořízených obrazových záznamů je z technického hlediska naprosto vyloučen. Soukromoprávní subjekt správnímu orgánu pouze poskytuje technické prostředky nezbytné pro výkon veřejné správy, a to konkrétně měřící zařízení a software. Prostřednictvím těchto technických prostředků správní orgán zcela samostatně a na vlastní odpovědnost vykonává veřejnou správu svěřenou mu zákonem. Takovýto postup je obvyklý v celé řadě oblastí veřejné správy, neboť není v praxi možné, aby vykonavatelé veřejné správy sami disponovali všemi technickými prostředky potřebnými pro výkon veřejné správy. Záznamy rychlosti vozidel včetně digitálních fotografií vozidel a jejich řidičů může pro potřeby správního řízení prováděného obecním úřadem obce s rozšířenou působností provádět obecní policie jakékoli obce, vždy však pouze na území obce, která ji zřídila a již je orgánem, a to bez ohledu na typ pozemní komunikace, anebo na území jiné obce na základě veřejnoprávní smlouvy podle § 3a zákona o obecní policii.

IV. Posouzení věci krajským soudem

10. Při nařízeném jednání zástupce žalobce s odkazem na písemné žalobní námítky a judikaturu Nejvyššího správního soudu obsaženou v jeho rozsudku 9 As 139/2015-30 zdůraznil porušení zásady bezprostřednosti, když správním orgánem nebylo dle jeho názoru provedeno dokazování ani mimo ústní jednání. Žalovaný se z nařízeného jednání omluvil.
11. K důkazu pak krajský soud při nařízeném jednání konstatoval Návod k použití rychloměru SYDO Traffic Velocity od jeho výrobce společnosti GEMOS CZ, s. r. o. včetně Certifikátu o schválení typu měřidla daného silničního rychloměru vyhotoveného Českým metrologickým institutem dne 2. 2. 2012, č. 0111-CS-C004-12 a Stanovisko Ministerstva dopravy k novele zákona č. 361/2000 Sb. účinné od 19. 1. 2013 k otázce objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla a aplikace této novely správními orgány v praxi. Dále krajský soud provedl důkaz obrazovou přílohou na čl. 9 soudního spisu. Krajský soud při nařízeném jednání zamítl návrh na provedení důkazu listinou o určení úseku k měření, pověření policisty k určení úseku k měření a důkazu o pověření policisty k určení úseku měření.

12. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s.ř.s.“) a k jednotlivým žalobním námitkám, které jsou obsahově naprosto totožné jako námitky právního zástupce žalobce u zdejšího soudu opakovaně vznášené a jsou rovněž shodně označené, uvádí krajský soud ve shodě se svými předchozími rozhodnutími (rozsudky sp. zn. 30A 60/2017 ze dne 26. 11. 2018, 29A 7/2017 ze dne 31. 10. 2017, 30A 90/2017 ze dne 13. 7. 2018, 30A 50/2017 ze dne 4. 9. 2018, 31 A 2/2017 ze dne 30. 1. 2019) následující.
13. V žalobní námitce **Automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy** žalobce namítal, že nebyl proveden důkaz stanoviskem Ministerstva vnitra ze dne 29. 5. 2013, č. j. 102/2013-160-OST/4, z něhož správní orgány vyšly při zjišťování obsahu pojmu „automatizovaný technický prostředek bez obsluhy“. Žalobce tak neví, zda při měření rychlosti v daných případech bylo použito právě takového zařízení. Dále namítl, že nebyla prokázána existence písemného zmocnění obce strážníkům městské policie provádějícím měření rychlosti. Proto předpokládá, že tato zákonná podmínka splněna nebyla. Správní orgán se také nezabýval jednou z podmínek dle § 79a zákona o silničním provozu, a to zda měření rychlosti zvyšovalo bezpečnost provozu na pozemních komunikacích.
14. K této námitce je předně nutno zmínit, že správní orgán I. stupně se sice v souvislosti s vymezením pojmu „automatický technický prostředek používaný bez obsluhy“ ve svém rozhodnutí na Stanovisko odvolal (viz poslední odstavec na str. 5), svůj závěr, že se jedná o automatizovaný technický prostředek bez obsluhy, však opřel zejména o jiné důkazy, které ve správním spise založeny jsou (tj. např. Ověřovací list Českého metrologického institutu ze dne 14. 11. 2014, č. 8012-OL-70335-14, veřejnoprávní smlouva ze dne 22. 7. 2013, č. KTÚ/VERJ-2013/594, uzavřená mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Kočeře, rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 20. 8. 2013, č. j. 14400/VZ/2013-2, kterým udělil souhlas s uzavřením uvedené veřejnoprávní smlouvy).
15. Přestože je krajský soud toho názoru, že již jen na základě těchto důkazů lze dojít ke spolehlivému závěru, že v daném případě použitý rychloměr SYDO Traffic Velocity fungoval při měření rychlosti vozidla žalobce jako automatizovaný technický prostředek bez obsluhy, doplnil v tomto směru dokazování provedené správními orgány ve smyslu § 77 s. ř. s. a to právě zmíněným Stanoviskem a dále Návodem k použití rychloměru SYDO Traffic Velocity od jeho výrobce společnosti GEMOS CZ, s. r. o. včetně Certifikátu o schválení typu měřidla daného silničního rychloměru vyhotoveného Českým metrologickým institutem dne 2. 2. 2012, č. 0111-CS-C004-12. Návrh na provedení důkazu listinou o určení úseku k měření, pověření policisty k určení úseku k měření a důkazu o pověření policisty k určení úseku měření zamítl ve vazbě na shora uvedené jako nedůvodný.
16. Pokud se jedná o pojem „automatizovaný technický prostředek bez obsluhy“, pak ten zakotvuje ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, podle něhož právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Blíže však tento pojem nedefinuje.

17. Krajský soud proto neshledává závadným, pokud je při výkladu tohoto neurčitého právního pojmu ze strany správních orgánů používán interní akt ústředního orgánu státní správy pro danou oblast. V daném případě tedy zmíněné stanovisko Ministerstva dopravy, v němž je tento pojem vykládán a jsou v něm vymezena jeho definiční kritéria.
18. Ministerstvo dopravy ve Stanovisku k determinaci automatizovaného technického prostředku bez obsluhy uvádí: „Předně to jsou především (až na výjimky) technické prostředky trvale instalované, projektované a zabudované v určeném prostoru. Dovětek „používaného bez obsluhy“ je nezbytné chápat tak, že vlastní spuštění nebo spánkový režim zařízení je činěn automaticky či dálkovým nebo manuálním způsobem, avšak jakákoliv průběžná či operativní obsluha takového zařízení je v daném čase a místě vyloučena, a do vlastního výběru měřených vozidel nikterak nezasahuje.“ Za rozhodující podmínku pro statut daného rychloměru jako automatizovaného technického prostředku bez obsluhy je považována „skutečnost, že po uvedení měřicího zařízení do činnosti, vyhodnocuje toto měřicí zařízení rychlost jízdy všech vozidel (popř. vozidel, jejichž řidiči překročili hodnotu sledované rychlosti jízdy).“ Za další nezbytnou podmínku se považuje „skutečnost, že identita skutečného řidiče není v daný okamžik zjištělná, jinými slovy, že v daném místě a čase není organizováno kontrolní stanoviště, kde by mohlo být kontrolované vozidlo zastaveno a jeho řidič zjištěn.“
19. Krajský soud se ve shodě se správními orgány s těmito definičními kritérii plně ztotožňuje, neboť podstatu pojmu „automatizovaný technický prostředek bez obsluhy“ dle jeho názoru přiléhavě vystihují.
20. Že v daném případě použitý rychloměr SYDO Traffic Velocity fungoval při měření rychlosti vozidla žalobce jako automatizovaný technický prostředek bez obsluhy, pak dokládají jak shora zmíněné důkazy provedené již správními orgány, tak rovněž již citovaný Návod k použití rychloměru SYDO Traffic Velocity od jeho výrobce společnosti GEMOS CZ, s. r. o. včetně Certifikátu o schválení typu měřidla daného silničního rychloměru vyhotoveného Českým metrologickým institutem dne 2. 2. 2012, č. 0111-CS-C004-12, který jako důkaz provedl při jednání krajský soud.
21. Hned v bodě 1. 1. uvedeného Certifikátu je daný rychloměr definován jako „silniční úsekový rychloměr s dlouhým měřicím úsekem“, který je určen „k automatickému měření průměrné rychlosti a dokumentaci překročení nejvyšší povolené rychlosti projíždějících vozidel.“
22. Skutečnost, že předmětný rychloměr naplňuje shora vymezené definiční znaky automatizovaného technického prostředku bez obsluhy, je pak zřejmá z dalšího obsahu jak Návodu k jeho obsluze (viz např. bod 2. – Ovládání rychloměru nebo bod 3.1. – Kontrola značky), tak zmíněného Certifikátu (viz např. bod 1.3. – Uspořádání rychloměru nebo bod 1.4. – Snímek měřeného vozidla). Obsahy obou těchto důkazů nepovažuje krajský soud za potřebné v plném rozsahu opisovat, v podrobnostech na ně proto odkazuje, stejně jako na citované důkazy, které již provedly správní orgány ve správním řízení. Také ty závěr, že rychlost vozidla žalobce byla v daném případě změřena za pomoci automatizovaného technického prostředku bez obsluhy, prokazují (viz např. články 2. 1. a 2.4 shora citované veřejnoprávní smlouvy).
23. Uvedené žalobní výtce tedy krajský soud přisvědčit nemohl.

24. Pokud jde o oprávnění strážníků Městské policie Dvůr Králové nad Labem k měření rychlosti v daném místě, krajský soud odkazuje na příslušný souhlas Policie České republiky s prováděním úsekového měření rychlosti v daném místě ve smyslu § 79a zákona o silničním provozu. Jedná se o vyjádření Policie ČR, krajského ředitelství Policie Královéhradeckého kraje, územního odboru Trutnov, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel z 31. 12. 2014, včetně přílohy č. 1 – Lokality pro nasazení represivního kamerového systému (č. l. 24-25 správního spisu), které bylo v platnosti v době spáchání přestupků. Z obsahu těchto listin plyne souhlas Policie České republiky s prováděním úsekového měření v daných místech v rámci součinnosti ve smyslu § 79a zákona o silničním provozu. Souhlas obce s daným postupem pak plyne z veřejnoprávní smlouvy ze dne 22. 7. 2013, č. KTÚ/VERJ-2013/594, uzavřené mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Kočeře a z rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 20. 8. 2013, č. j. 14400/VZ/2013-2, kterým udělil souhlas s uzavřením uvedené veřejnoprávní smlouvy.
25. K námitce, že nebylo doloženo, že měření proběhlo za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, soud uvádí, že tato skutečnost je zcela nerozhodná pro závěr, že k předmětnému přestupku došlo. Třeba též konstatovat, že podle § 79a zákona o silničním provozu není podmínkou měření rychlosti vozidel prokázání skutečnosti, že je prováděno za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích.
26. Přesto se správní orgán I. stupně i touto problematikou v odůvodnění svého rozhodnutí zabýval (viz str. 7) a odůvodnil, proč je v měřeném úseku měření rychlosti potřebné a důležité právě za účelem zvýšení bezpečnosti provozu. Krajskému soudu nezbyvá, než tímto jeho zjištěním přisvědčit.
27. K žalobní námitce označené **rychlostní limit** - žalobce považuje rozhodnutí správního orgánu I. stupně za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a nezákonné pro nedostatečně zjištěný skutkový stav. Je totiž toho názoru, že téměř v polovině úseku, kde dle výroku mělo dojít k překročení rychlostního limitu dle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, tento limit neplatil. Nebylo prokázáno, že se měřený úsek nachází v zastavěném území. Dle žalobce pokud určité území není zastavěným územím, nejedná se o obec ve smyslu silničního zákona, a proto v takovém úseku nemůže platit obecná úprava nejvyšší dovolené rychlosti v obci dle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Nebylo ale ani prokázáno, že měřený úsek byl označen dopravními značkami č. IS 12a „Obec“ a č. IS 12b „Konec obce“. V souvislosti s tím žalobce odkázal na § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu. Správní orgán pochybil, pokud neprovedl dokazování, z něhož by vyplývalo, že celý měřený úsek probíhal zastavěným územím ve smyslu stavebního zákona (důkaz územním plánem obce). Pokud by tomu tak totiž nebylo, neplatil by po celém měřeném úseku rychlostní limit 50 km/h.
28. Totéž žalobce namítl stran umístění příslušného dopravního značení na začátku a konci obce Kočeře. Ani to nebylo nijak prokazováno a závěr o něm je tak nepřezkoumatelný. K tomu krajský soud uvádí následující. Jednání nezjištěného řidiče vozidla provozovatele ze dne 3. 9. 2015 je přestupkem dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, tedy překročením nejvyšší dovolené rychlosti v obci o méně než 20 km.h-1. Jedná se tedy o přestupek spáchaný v obci, nikoliv překročením nejvyšší dovolené rychlosti v zastavěném území. Dle § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu je obec zastavěným územím, jehož začátek a konec je na pozemní komunikaci označen

příslušnými dopravními značkami; na účelových komunikacích se značky neosazují. Pro naplnění skutkové podstaty žalobci vytýkanému deliktu je tedy relevantní, zda se měřený úsek nachází v obci ve smyslu zákona o silničním provozu, nikoliv zda celý měřený úsek probíhal zastavěným územím. Aplikace stavebního zákona, resp. územního plánu obce za účelem vymezení pojmu „zastavěné území obce“, které se dožadoval žalobce, tak není na místě, neboť předpisy stavebního práva na danou problematiku vůbec nedopadají. Proto krajský soud nepovažoval za potřebné provádět důkaz územním plánem uvedené obce, jak vytýkal žalobce správním orgánům. Že se měřený úsek skutečně nachází na silnici I/37 v obci Kocbeře mezi dopravními značkami „Obec“ a „Konec obce“, vyplývá nejen z přesné specifikace tohoto úseku ve správních rozhodnutích, ale také z důkazů provedených správním orgánem, a sice z oznámení o přestupku, z fotodokumentace, z Ověřovacího listu Českého metrologického institutu ze dne 14. 11. 2013, z vyjádření Policie ČR, krajského ředitelství Policie Královéhradeckého kraje, územního odboru Trutnov, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel z 31. 12. 2014, včetně přílohy č. 1, z veřejnoprávní smlouvy ze dne 22. 7. 2013, č. KTÚ/VERJ-2013/594, uzavřené mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Kocbeře a z rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 20. 8. 2013, č. j. 14400/VZ/2013-2.

29. Žalobce vytýká správním orgánům, že nezjišťovaly umístění dopravního značení na začátku a konci shora uvedené obce, ani kde měřený úsek začínal a končil. Toto tvrzení není jednak pravdivé, protože jak už uzavřel krajský soud shora, z citovaných důkazů má ve shodě se závěry správních orgánů za spolehlivě prokázané, že se měřený úsek nacházel na území obce ve smyslu § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu. Tyto skutečnosti navíc žalobce nijak nevyvrátil a ani se o to nesnažil nejen ve správním řízení, neboť takové námitky v něm vůbec nevznely, ale ani v přezkumném soudním řízení. I v něm totiž setrval jen na obecných a ničím nedoložených tvrzeních. Obava z toho, zda skutečně celý měřený úsek probíhal územím obce, tedy zda po celé délce měřeného úseku platil rychlostní limit 50 km/h, totiž není v žalobě podložena jediným důkazem. Žalobce nejen nedokazuje, ale ani netvrdí jediný relevantní moment, který by byl způsobilý závěry správních orgánů ohledně této problematiky zpochybnit. Jeho tvrzení je tak v tomto směru pouze ničím nepodloženou spekulací.
30. Pokud jde o námitku žalobcem označenou jako **vady výroku**, ve které žalobce namítal, že měřený úsek měřil zhruba 1032 m a tedy v něm mohlo dojít k opakovanému překročení rychlosti, což výrok rozhodnutí nezohledňuje, a je z toho důvodů nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, krajský soud konstatuje, že žalobce zcela opominul, že se jednalo o úsekové měření rychlosti. Jeho princip spočívá v tom, že není měřena momentální rychlost jedoucího vozidla v tom kterém místě, ale že je měřena průměrná rychlost vozidla v určitém úseku. To samozřejmě předpokládá, že rychlost vozidla v průběhu průjezdu měřeného úseku kolísá (při měření rychlosti v obci může třeba i opakovaně klesnout pod povolenou hranici 50 km/h). To však nic nemění na tom, že je měřena průměrná rychlost v daném úseku a překročení hranice povolené rychlosti v měřeném úseku tvoří jeden přestupek (potažmo jeden správní delikt).
31. V bodě žaloby označeném **retroaktivita** byla řešena právní otázka použití nové právní úpravy na právní vztahy vzniklé před nabytím jejich účinnosti, čili otázka zpětné účinnosti (retroaktivity) právních norem. Správní orgány se dle žalobce nezabývaly ex offo otázkou, zda novější právní úprava není pro žalobce ve smyslu § 7 odst. 1 zákona o

přestupcích, resp. ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod příznivější, čímž porušily žalobcovo právo na spravedlivý proces. Krajský soud k této námitce uvádí: k základním principům vymezujícím kategorii právního státu, kterým je i Česká republika (srov. čl. 1 Ústavy České republiky), patří princip ochrany důvěry občanů v právo a s tím související princip zákazu zpětné účinnosti právních norem. Výjimka, zakotvená v čl. 40 odst. 6 větě druhé Listiny, se vztahuje pouze k oblasti trestání, tedy s novelami žalobcem uváděnými nikterak nesouvisí. Žalobci nelze přisvědčit ani v tom, že je výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nezákonný. Správní orgán I. stupně uvedl ve výroku svého rozhodnutí, že pokutu ve výši 1 500 Kč ukládá žalobci v souladu s ustanovením § 125f odst. 3 v návaznosti na ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu. Uvedené ustanovení stanoví, že za přestupek se uloží pokuta ve výši od 1.500 Kč do 2.500 Kč, jde-li o přestupek, mimo jiné, podle odstavce 1 písm. f) bodu 4, jako tomu bylo v posuzované věci. V této podobě nabylo ustanovení účinnosti 20. 2. 2016, bylo tedy účinné ke dni vydání prvoinstančního rozhodnutí. Ke dni spáchání přestupkových jednání byla v účinnosti zcela stejná právní úprava, ovšem byla obsažena v ustanovení § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu. Uvedená námitka tedy nemůže být úspěšná. Pokud správní orgán odkázal ve svém rozhodnutí na ustanovení upravující výši pokuty účinné v době svého rozhodnutí (což krajský soud považuje za správné) namísto odkazu na ustanovení upravující výši pokuty v době spáchání přestupku (jak požadoval žalobce), za situace, kdy obsah obou uvedených ustanovení je zcela shodný a pokuta byla uložena na samé spodní hranici zákonného rozpětí, pak uvedená skutečnost není způsobilá se jakkoliv negativně dotknout práv žalobce a nemůže způsobit nezákonnost dotčeného rozhodnutí.

32. V žalobní námitce označené **rozhodovací praxe žalovaného** žalobce označil rozhodnutí žalovaného za překvapivé z toho důvodu, že žalovaný konstantně v odvolacím řízení zrušuje napadená rozhodnutí, pokud správní orgán neprovedl při dokazování mimo ústní jednání všechny důkazy, které užije při rozhodování. Krajský soud ověřil, že na č. l. 28 správního spisu je založen protokol o provedení důkazů mimo ústní jednání podle ustanovení § 18 odst. 1 správního řádu, v němž správní orgán uvedl, že provedl důkazy oznámením o přestupku v dopravě na č. l. 1 správního spisu, fotografickou dokumentací na č. l. 2. správního spisu, výpisem z karty osobního motorového vozidla registrační značky x na č. l. 3 správního spisu, a podrobně popsal, co z těchto důkazů zjistil. K této problematice je třeba připomenout znění ustanovení § 51 odst. 2 věty první správního řádu: „O provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení.“ O dokazování spolu s poučením o možnosti vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí ve lhůtě 5 dnů ode dne provedení dokazování byl žalobce prostřednictvím svého zástupce před vydáním prvostupňového rozhodnutí vyrozuměn (písemností ze dne 4. 8. 2016). On ani jeho zástupce se ke správnímu orgánu nedostavili a svého práva vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí nevyužili. Ustanovení § 18 odst. 1 správního řádu zní: „O ústním jednání (§ 49) a o ústním podání, výsledku svědka, výsledku znalce, provedení důkazu listinou a ohledání, pokud jsou prováděny mimo ústní jednání, jakož i o jiných úkonech souvisejících s řízením v dané věci, při nichž dochází ke styku s účastníky řízení, se sepisuje protokol. Kromě protokolu lze též pořádat obrazový nebo zvukový záznam.“ Ustanovení § 53 odst. 6 správního řádu zní: „O provedení důkazu listinou se učiní záznam do spisu. Za přítomnosti účastníků nebo zúčastněných osob, anebo účastní-li se úkonu veřejnost, se důkaz listinou provede tak, že se listina přečte nebo sdělí její obsah.“ Citovaná ustanovení tak nastolují otázku, jakou formou má

být ve správním spisu zaznamenáno provedení důkazu listinou mimo jednání, zda se tak má stát formou protokolu nebo záznamu. Dle krajského soudu není nutné trvat na formě protokolu, neboť tím by se ustanovení § 53 odst. 6 věty první správního řádu stalo obsoletním a bylo by třeba je považovat za legislativní chybu. Toto ustanovení naopak má svůj smysl, neboť pamatuje na situace, kdy správní orgán provádí dokazování mimo jednání bez přítomnosti jakékoliv další osoby a jde o provedení důkazu listinou. Za takové situace postrádá smysl tento úkon formalizovat protokolem a správní orgán o provedení důkazu listinou mimo jednání učiní pouze záznam, jak mu ukládá ustanovení § 53 odst. 6 správního řádu. Důkaz je pak proveden tak, že se oprávněná úřední osoba seznámí s obsahem listiny. Logickou návaznost pak má druhá věta ustanovení § 53 odst. 6 správního řádu, dle které v případě přítomnosti dalších osob při provádění důkazu listinou se listina přečte nebo se sdělí její obsah.

33. Navazující otázkou je otázka obsahu záznamu o provedení důkazu listinou. Zatímco ustanovení § 18 odst. 2 a 3 správního řádu podrobně uvádějí náležitosti protokolu, náležitosti záznamu zákon neuvádí. Není třeba při dokazování listinami mimo jednání v nepřítomnosti dalších osob tyto listiny číst (což vyplývá již z důvodů uvedených v předchozím odstavci), není třeba popisovat vše, co bylo dokazováním zjištěno, jaké závěry z něho vyplynuly, ani uvádět úvahy správního orgánu. Takové náležitosti správní řád nepožaduje ani k protokolu, ani u záznamu. Lze uvést, že ani v civilním a správním soudnictví nejsou na protokolaci kladeny takové nároky, pouze se uvede seznam listin provedených k důkazu s uvedením jejich čísla listu. Popis provedených důkazů, co jimi bylo zjištěno, jaké závěry z dokazování vyplynuly a jakými úvahami se správní orgán řídil, to vše má své místo až v samotném rozhodnutí správního orgánu. Krajský soud má za to, že listinné důkazy založené ve správním spisu a zmíněné, resp. hodnocené, v odůvodnění předmětných správních rozhodnutí, tak v průběhu správního řízení provedeny byly, byť ne všechny z nich z formálního hlediska procesně správným způsobem, když je správní orgán nejmenoval v protokolu ze dne 7. 9. 2016 o provedení důkazů mimo ústní jednání, ani o nich neprovedl záznam. K této otázce lze poukázat na i závěry rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 62 Ca 42/2007-337, na něž zdejší krajský soud odkazuje a s nimiž se ztotožňuje: „Na základě obsahu správního spisu soud přisvědčuje žalobcově tvrzení, že o provádění důkazů listinou nebyl učiněn záznam do spisu podle § 53 odst. 6 věty první správního řádu. Ve spise jsou založeny toliko listiny, jimiž byl proveden důkaz, nikoli formální záznam o provedení důkazů těmito listinami. Jde tedy o porušení ustanovení o řízení před správním orgánem (§ 53 odst. 6 správního řádu), nicméně charakter tohoto pochybení sám o sobě neatakuje zákonnost napadeného rozhodnutí; jiná procesní pochybení, v jejichž souhrnu by k takovému ataku zákonnosti mohlo dojít, přitom soud nezjistil. I v případě, že by žalovaný o provádění důkazů listinami pořídil záznam, důkazní situace by se nijak nezměnila, tj. žalovaný by vycházel z týchž důkazů, z jakých vycházel, podklad rozhodnutí by byl materiálně týž, v napadeném rozhodnutí by bylo obsaženo totéž odůvodnění. Z odůvodnění rozhodnutí vydaných v obou stupních správního řízení vyplývá, že důkazy provedeny byly, žalobce přitom s nimi byl poté, kdy se staly součástí správního spisu, seznámen.“ Z uvedeného plyne, že i v případě, že není učiněn záznam o provádění důkazu listinou, nemělo by to samo o sobě vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Rovněž je podstatné, že žalobci byla v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu dána možnost seznámit se a vyjádřit se ke všem podkladům rozhodnutí, ze kterých správní orgán vycházel. Tohoto práva však nevyužil.

34. Žalobce dále namítl, že bylo rozhodováno v rozporu se zákazem libovůle, když žalovaný za této situace nezrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ačkoliv tento orgán neprovedl jako důkaz všechny podklady rozhodnutí. Krajskému soudu je z dříve u zdejšího soudu projednávaných obdobných věcí (např. pod sp. zn. 30 A 124/2016, sp. zn. 30 A 126/2016 nebo sp. zn. 30 A 152/2016) známo, že žalovaný původně zastával názor, že jde o pochybení, pokud správní orgán neprovede dokazování formou detailně vypracovaného protokolu a že nestačí provedení záznamu. Jak je uvedeno již v předchozích odstavcích, vyhotovení či absence záznamu nebo protokolu o provádění důkazu listinou však nemá na zákonnost rozhodnutí vliv. Skutečnost, že žalovaný svůj předchozí nesprávný názor na tuto otázku korigoval pod vlivem judikatury, není nic neobvyklého a dokonce jde o stav žádoucí. Rovněž zástupci žalobce, který zastupuje opakovaně právě ve věcech obdobných správních deliktů provozovatelů vozidel, je z věcí, ve kterých zastupoval, tento stav dobře znám a nemůže být pro něho proto ani překvapivý. Žalovanému lze pouze vytknout, že důvod změny svého postoje v této otázce v odůvodnění rozhodnutí výslovně nezmínil, nicméně tento nedostatek nezpůsobil nepřezkoumatelnost rozhodnutí, jak žalobce namítal. V daném případě nešlo o správní praxi zakládající legitimní očekávání jako ustálené, jednotné a dlouhodobé činnosti orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a kterou by byl správní orgán vázán. Za tuto ustálenou správní praxi zakládající legitimní očekávání totiž nelze považovat postup v několika případech nebo po určité období, který vybočuje ze zákonem stanovených mezí nebo je v rozporu s výkladem zákona zastávaným judikaturou. Krajský soud tak uzavírá, že ani tuto žalobní námitku důvodnou neshledal.
35. Žalobce též namítl, že rozhodnutí správního orgánu jsou šablonovitá a nelze je tak považovat za přezkoumatelná rozhodnutí. K námitce žalobce ohledně **nepřezkoumatelnosti** rozhodnutí správního orgánu uvádí krajský soud následující. Ustanovení § 68 odst. 2 a 3 správního řádu stanoví, že „Ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení. V odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.“ V odůvodnění je tedy třeba uvést důvody výroku, tedy proč je vyhověno určité žádosti nebo proč je ukládána určitá sankce (např. protože bylo porušeno určité ustanovení zákona, na které se tato sankce váže). Dále se uvádí podklady pro vydání výroku (ze kterých podkladů správní orgán skutečně vycházel). Navíc musí být zmíněny úvahy, kterými se správní orgán řídil při hodnocení podkladů (jakou jim přiřkl váhu z hlediska jejich důvěryhodnosti, proč vycházel právě z určitých podkladů a z jiných nikoli apod.), a popsáno, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami (např. proti protokolu podle ustanovení § 18 odst. 3 správního řádu) účastníků a jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Toto ustanovení navazuje na ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, podle kterého musí dát správní orgán (až na výjimky) účastníkům řízení možnost vyjádřit se k

podkladům rozhodnutí. S ohledem na výše uvedené nepostačí například pouhý soupis podkladů, ale nezbytné je rovněž uvedení toho, jakým způsobem byly zhodnoceny, jaký jim byl přikládán význam a proč. V posuzované věci spočívalo delikt ní jednání v překročení nejvyšší povolené rychlosti v katastrálním území obce Kocbeře, zjištěné automatizovaným technickým prostředkem, SYDO Traffic Velocity. Skutkově se tedy jednalo o zcela jednoduchý případ. Delikt ní jednání bylo spolehlivě prokázáno listinami založenými ve správním spisu, kdy záznam pořízený silničním radarovým rychloměrem typu SYDO Traffic Velocity, dokumentoval dobu, úsek měření, rychlostní limit překročené rychlosti a vlastní měřené vozidlo. Uvedené bylo bezesporu jedinečným, nezaměnitelným a neopakovatelným důkazem, který byl získán kalibrovaným a schváleným měřicím zařízením, s doložením ověřovacího listu k danému měřidlu. Všechny listiny založené ve správním spisu jsou ve vzájemném souladu a je možno je považovat za dostačující pro objasnění skutkového stavu věci, neboť tvoří ucelený, logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Krajský soud tedy shledal, že správní orgány měly dostatečnou oporu pro odůvodnění svých rozhodnutí ve správním spisu a v odůvodnění se věnovaly zhodnocení těchto listin. Správní orgány uvedly, z jakých právních předpisů a ustanovení vycházely při svých úvahách. Krajský soud proto jejich rozhodnutí pouze „šablonovitými“, tj. bez konkrétní vazby na daný případ, neshledal.

36. V námitce označené **právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí** žalobce namítal omezení svých procesních práv, když mu bylo oznámeno, že: „Za účelem seznámení se se spisovým materiálem a vyjádření k podkladům se statutární zástupce společnosti může dostavit do hlavní budovy Městského úřadu, náměstí T. G. Masaryka čp. 38, odbor dopravy a silničního hospodářství, dopravní přestupky č. dveří 104, a to v uvedených dnech a úředních hodinách: Pondělí – od 08:00 do 17:00 hod., Úterý – od 08:00 do 11:30 hod., Středa – od 08:00 do 17:00 hod., Čtvrtek – od 08:00 do 11:30 hod., Pátek – od 08:00 do 11:30 hod. [...] Nedostavíte-li se ve stanovenou dobu, popř. nepověříte právního nebo jiného zástupce prokazaného písemnou plnou mocí, bude bráno za to, že se tohoto práva vzdáváte a nechcete se k podkladům rozhodnutí vyjadřovat.“ Žalobce uvedl, že nabytí dojmu, že jeho právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí je omezeno tak, že ho může realizovat pouze fyzickou přítomností v sídle správního orgánu, v kanceláři oprávněné úřední osoby, pouze v úředních hodinách, nejlépe po předchozí telefonické domluvě. Žalobce si výše citovaný pokyn správního orgánu I. stupně vykládá mylně. Správní orgán mu touto zprávou nesdělil, že pokud chce využít svého práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, je tak možno učinit pouze osobně a na výše uvedeném místě v určitém čase, ale poskytl mu možnost osobního vyjádření se ve věci. To plyne i z dalšího textu přípisu, v němž správní orgán uvedl: „V souladu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu máte možnost před vydáním rozhodnutí se k podkladům rozhodnutí vyjádřit. Podle ustanovení § 36 správního řádu jste oprávněn navrhnout důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí a vyjádřit v řízení své stanovisko. K využití práva na vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu Vám stanovuji lhůtu 5 pracovních dnů ode dne provedení důkazů mimo ústní jednání, nejpozději však do dne 14. 9. 2016 včetně.“ Z tohoto je zřetelně patrné, že správní orgán dal najevo, že lze podat i případná písemná či jiná podání, ale ta musí být správnímu orgánu doručena taktéž do určeného data (14. 9. 2016). Krajský soud dále podotýká, že žalobce se mohl se všemi rozhodnými skutečnostmi (listinami) seznámit postupem dle ustanovení § 38 odst. 1 správního řádu (nahlížení do spisu) či podle

ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu (seznámení s podklady rozhodnutí před jeho vydáním), o čemž byl správním orgánem I. stupně řádně vyrozuměn v poučení ze dne 4. 8. 2016. To, že správní orgán žalobce takto vyzval k seznámení se s podklady rozhodnutí nelze považovat za omezení jeho práv. V případě jakýchkoliv pochybností pak žalobci nic nebránilo v tom, aby správní orgán kontaktoval a jemu nejasnou skutečnost si ozřejmil.

37. V další námitce nazvané **zásada bezprostřednosti** žalobce brojil proti tomu, že vydání rozhodnutí nepředcházelo nařízení ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za jeho osobní účasti. K nutnosti nařízení ústního jednání ve věci řízení o správním deliktu provozovatele vozidla odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu i na některé rozsudky krajských soudů. K samotné otázce nařízení ústního jednání ve smyslu ustanovení § 49 odst. 1 věty první správního řádu při projednání správního deliktu provozovatele, dle kterého „ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné“, se již komplexně vyjádřil Nejvyšší správní soud v několika svých rozsudcích. Např. v rozsudku ze dne 16. 3. 2016, čj. 1 As 166/2015-29, uvedl, že na řízení o správním deliktu sice dopadá čl. 6 Úmluvy v jeho trestní věci, avšak judikatura Evropského soudu pro lidská práva setrvale stojí na základním principu, že řízení o trestním obvinění musí být spravedlivé jako celek. Z této judikatury dovodil, že správním orgánům projednávajícím obvinění ze správního deliktu neplyne jednoznačná povinnost nařídít vždy ústní jednání. V tomto směru uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, čj. 8 As 110/2015-46, rovněž to, že: „... soulad řízení o správním deliktu s čl. 6 Evropské úmluvy je třeba hodnotit nejen v kontextu správního řízení, ale i navazujícího soudního řízení. Nedostatky správního řízení z pohledu záruk stanovených čl. 6 Evropské úmluvy nemají za následek rozpor s Evropskou úmluvou, má-li obviněný možnost napadnout správní rozhodnutí v soudním řízení, které jejím požadavkům vyhovuje (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 2. 1984, Öztürk proti SRN, stížnost č. 8544/79, odst. 56). Nedostatek ústního jednání ve správním řízení tedy z pohledu Evropské úmluvy zhojil § 51 s. ř. s., podle kterého soud nařídí jednání k rozhodnutí o správní žalobě, ledaže strany souhlasí (byť implicitně) s rozhodnutím ve věci samé bez nařízení jednání. Stěžovatelce proto nebylo upřeno právo na ústní jednání. Nad rámec vypořádání této námítky kasační soud upozorňuje, že v rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 17. 5. 2011, Suhadolc proti Slovinsku, stížnost č. 57655/08, Evropský soud pro lidská práva neshledal porušení čl. 6 ani v případě, kdy správní soud odmítl žádost o nařízení jednání ve věci žaloby proti rozhodnutí o dopravním přestupku; zdůraznil přitom, že správní spis obsahoval dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí (záznam o měření rychlosti vozidla a obsahu alkoholu v dechu) a že obviněný měl příležitost zpochybnit spáchání přestupku v písemném vyjádření v rámci správního řízení a následně i ve správní žalobě.“ Nejvyšší správní soud se v posledně citovaném rozsudku zabýval i tím, zda povinnost nařídít jednání v řízení o správním deliktu plyne z vnitrostátní právní úpravy. K tomu uvedl: „Podle § 49 odst. 1 správního řádu správní orgán nařídí ústní jednání, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků, případně stanoví-li to zákon. Zákon o přestupcích stanoví v § 74 odst. 1 správním orgánům povinnost nařídít v prvním stupni ústní jednání; tím je přestupkové řízení specifické (...). V řízení o správních deliktech správní orgány nemají povinnost vždy nařídít ústní jednání (...). V usnesení ze dne 3. 4. 2012, čj. 7 As 57/2010-82, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zdůraznil, že ve správním řízení

trestní povahy je třeba dbát na dodržování zásady ústnosti, přímosti a bezprostřednosti. Provádění důkazů při jednání by proto mělo být pravidlem, od kterého se ale lze odchýlit v odůvodněných případech; v takovém případě správní orgán vyhotoví o provedení dokazování protokol podle § 18 správního řádu. Obecně tedy platí, že ústní jednání správní orgán nařídí, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení. Nejvyšší správní soud tak posuzoval otázku, zda bylo ústní jednání nezbytné v této konkrétní věci, přičemž dospěl k závěru, že nikoli. Za daných okolností nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv stěžovatele nezbytné nařizovat ústní jednání. Postupem správního orgánu byl skutkový stav dostatečně zjištěn a nebylo třeba provádět další dokazování, např. výsledkem zasahujícího policisty (srov. rozsudek ze dne 25. 6. 2014, čj. 3 As 128/2013-36, nebo ze dne 26. 1. 2015, čj. 8 As 109/2014 70). Stěžovatel přitom měl dostatek prostoru k tomu, aby svá práva v řízení uplatnil. Stěžovatel navíc ani nesdělil žádné konkrétní skutečnosti, které chtěl uplatnit při jednání, a jeho námitka je tak zcela obecná a formalistická. Městský úřad proto nepochybil, pokud v souladu se zásadou procesní ekonomie v řízení ústní jednání nenařídil a rozhodl na základě podkladů obsažených ve správním spise. Poukazuje-li stěžovatel na výše označený rozsudek devátého senátu, nelze konstatovat, že by s ním byl postup správních orgánů v rozporu. Ani tento rozsudek totiž nepovažoval provedení ústního jednání za nezbytnou součást řízení o správním deliktu. Poukázal pouze na to, že i za situace, provádí-li se dokazování mimo jednání, je vhodné předem o tom informovat účastníky řízení a příp. vyhotovit protokol. S uvedeným závěrem nelze než souhlasit, nicméně nutno poukázat také na konstantní judikaturu, dle níž platí, že ne každá procesní vada má vliv na zákonnost rozhodnutí. Takovou vadou je i provedení důkazu listinou mimo jednání bez toho, aby o tom byl vyhotoven protokol. Důkaz listinou je totiž specifický v tom, že účastník může zpochybňovat toliko správnost nebo pravost listiny, jejíž obsah je neměnný. Nachází-li se taková listina po celou dobu řízení ve spisu a účastník řízení se s ní může seznámit, nejde o vadu, která by mohla ovlivnit zákonnost řízení ani následného rozhodnutí, neboť účastník řízení nic nebrání ji jakkoli konfrontovat kdykoli v průběhu řízení. Pokud by se samozřejmě jednalo o provádění jiného důkazu mimo ústní jednání (například výslech svědka), v takovém případě se uplatní devátým senátem nastíněný postup, aby nebyl účastník řízení jakkoli zkrácen na právech. Nejvyšší správní soud se i u přestupkového řízení, kdy je zákonem stanovena povinnost zásadně nařídít ústní jednání (oproti úpravě správních deliktů) vyjádřil v tom smyslu, že zásadní je, zda se účastník řízení mohl s daným důkazem seznámit a vyjádřit se k němu, nikoliv otázka, zda byl ryze formalisticky dodržen postup stanovený správním řádem (viz např. rozsudek ze dne 8. 2. 2012, čj. 3 As 29/2011-51, nebo ze dne 21. 8. 2014, čj. 10 As 16/2014-25, nebo ze dne 22. 10. 2008, čj. 6 As 51/2007-228). Nejvyšší správní soud dále např. v rozsudcích ze dne 11. 1. 2012, čj. 1 As 125/2011-163, a ze dne 8. 2. 2012, čj. 3 As 29/2011-51, dospěl k závěru, že pokud správní orgán splní dvě podmínky, kterými jsou: (i) založení listiny do spisu podle § 17 odst. 1 správního řádu a (ii) účastník řízení má možnost se s těmito listinami seznámit při nahlížení do spisu podle § 36 odst. 3 správního řádu, lze provádět dokazování i jednoduše tím, že je listina vložena do spisu.“

38. Z uvedeného vyplývá, že se judikatura ustálila na jednoznačném závěru, že v případě, že je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné, musí jednání ve správním řízení o správním deliktu provozovatele vozidla nařídít. Není-li tomu tak, ústní jednání být nařízeno nemusí. Neplatí tedy, že by v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla muselo být ústní jednání nařizováno vždy, jak bylo dříve

dovozováno některými správními soudy a to i soudem zdejším, jak na to upozorňoval žalobce.

39. V posuzované věci měl delikt spočívat v překročení nejvyšší povolené rychlosti zjištěné automatizovaným technickým prostředkem. Skutkově se tedy jednalo o zcela jednoduchý případ. Deliktní jednání bylo prokazováno správním orgánem listinami založenými ve správním spise a nebyla tak splněna podmínka nezbytnosti ústního jednání. Lze tedy uzavřít, že v dané věci za dosud nastalé situace nemuselo být nařízeno ústní jednání, jak tvrdí žalobce. Ten se mohl se všemi rozhodnými skutečnostmi (listinami) seznámit postupem dle § 38 odst. 1 správního řádu (nahlížení do spisu) či podle § 36 odst. 3 správního řádu (seznámení s podklady rozhodnutí před jeho vydáním), o čemž byl správním orgánem I. stupně řádně poučen. To, že žalobce svá práva nevyužil, nemůže vytýkat správním orgánům.
40. Pokud pak žalobce dále tvrdil, že „I pokud by správní orgán během řízení seznal, že není nezbytné nařizovat ústní jednání, měl provést dokazování za osobní účasti žalobce jako účastníka řízení“, krajský soud konstatuje, že žalobci či jeho zmocněnci nic nebránilo zúčastnit se dokazování mimo ústní jednání. Tvrdí-li proto nyní, že správní orgány porušily zásadu bezprostřednosti, když prováděly dokazování v nepřítomnosti žalobce, krajský soud se s touto námitkou neztotožňuje. Dle § 51 odst. 2 správního řádu musí být účastníci řízení o provádění dokazování včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Této své povinnosti správní orgán I. stupně dostál. Za shora popsanych okolností dosavadního průběhu řízení tedy nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv žalobce nezbytné nařizovat ústní jednání, neboť ten se mohl opakovaně k jeho předmětu vyjadřovat a uplatňovat příslušnou argumentaci v průběhu celého správního řízení.
41. Ani žalobní námitka, že ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je **v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy**, není důvodná. Návrh na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, který stanoví, že „provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem,“ pro rozpor citovaného ustanovení s ústavním pořádkem Ústavní soud již projednal, přičemž uzavřel, že tato odpovědnost provozovatele vozidla ústavnost nenarušuje. Uvedl to ve svém nálezu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, v němž nesoulad napadeného ustanovení s ústavním pořádkem, konkrétně s čl. 2 odst. 3, čl. 4 odst. 1, čl. 11 odst. 1 a 3, čl. 37 odst. 1 a čl. 40 odst. 2 Listiny a čl. 6 odst. 1 a 2 Úmluvy neshledal a rozhodl o zamítnutí návrhu na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a na vyslovení protiústavnosti ustanovení § 125f odst. 1 tohoto zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2017. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu tedy bylo Ústavním soudem shledáno ústavně konformním. Lze současně zmínit, že již v prosinci 2015 bylo Ústavním soudem posuzováno i ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, které na § 10 odst. 3 navazuje (ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu doslovně opakuje skutkovou podstatu § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu „... nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem“). Ústavní soud návrh na zrušení ustanovení § 125f zákona o silničním provozu usnesením ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15, odmítl s tím, že právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem

vozidla (stěžovatelem) a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel.

42. V žalobní námitce nazvané **nezbytné kroky** žalobce namítal, že správní orgán projevil nulový zájem o zjištění pachatele přestupku. Takový stav nerespektuje smysl a účel skutkové podstaty správního deliktu dle § 125f zákona o silničním provozu, respektive jeho subsidiaritu vůči odpovědnosti řidiče za přestupek, kterou Nejvyšší správní soud přiléhavě vyjádřil v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015–46. Žalobce zpochybňuje jednotlivé kroky správního orgánu a současně navrhuje, jakým směrem se mělo řízení ubírat. Krajský soud však považuje za nepochybné, že správní orgán postupoval v souladu s procesně právní úpravou a naopak má za to, že jeho krokům nelze nic vytknout. Z obsahu správního spisu nepochybně vyplynulo, že na základě sdělení osobě řidiče uvedeného vozidla provedl správní orgán kontrolu v systému Informační systém základních registrů se zjištěním, že se uvedená osoba v tomto systému nenachází. Správní orgán tedy prováděl další nezbytné kroky ke zjištění totožnosti řidiče, a to nejprve na uvedenou doručovací adresu v České republice – Praha 2, Americká 362/11, kam bylo zasláno předvolání podle § 59 správního řádu podání vysvětlení v projednávané věci podle ust. § 60 odst. 1 zákona o přestupcích. Předmětná písemnost se vrátila zpět na adresu správního orgánu prvního stupně po uplynutí maximální doby uložení s poznámkou, že adresát je na uvedené adrese neznámý a nemá schránku. Ani dalšímu postupu správního orgánu, který zaslal na adresu trvalého pobytu ve Vietnamu výzvou k podání vysvětlení dle ustanovení § 60 odst. 1 zákona o přestupcích, nelze nic vytknout. I tato písemnost se vrátila zpět jako nedoručitelná. Správní orgán se dále obrátil na krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje, odbor cizinecké policie, s žádostí o informaci ohledně osoby řidiče. Z šetření tohoto orgánu pak vyplynulo, že zmíněná osoba jako cizinec v minulosti na území České republiky nepobývala. Na základě těchto zjištění správní orgán konstatoval, že osoba řidiče L. H. N. se na území České republiky nezdržuje a ani v minulosti nezdržovala, nikdy o pobyt na území této republiky nežádala a nemá žádný povolený druh pobytu. Krajský soud tedy ve shodě s názorem žalovaného konstatuje, že správní orgán prvního stupně provedl nezbytné kroky ke zjištění totožnosti konkrétního řidiče, od kterého požadoval podání vysvětlení k věci, zda byl opravdu v době spáchání přestupku řidičem uvedeného motorového vozidla. Lze nepochybně konstatovat, že správní orgán vyvinul maximální možné úsilí a tudíž nezbytné kroky k identifikaci řidiče. Nelze v žádném případě přisvědčit názoru žalobce, že správní orgán projevil nulový zájem o zjištění pachatele přestupku. Naopak správní orgán učinil nezbytné kroky ve smyslu ust. § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu.
43. V žalobním bodu označeném **další námitky** vznesl žalobce námitky týkající se fotodokumentace deliktního jednání. Ze spisové dokumentace je zřetelné, že žalovaný přezkoumal odvoláním napadené rozhodnutí v plném rozsahu. K odvolacím námitkám uvedl, že z přestupkového spisu vyplývá, že skutková zjištění byla provedena tak, že nebylo pochybnosti o způsobu spáchání přestupku, a z podkladů shromážděných ve spise tak mohl prvostupňový správní orgán vycházet, neboť tyto nebudily pochybnosti, ani se nejevily rozpornými. S tímto závěrem se krajský soud ztotožňuje. Lze dodat, že jestliže byly okolnosti vztahující se k měření rychlosti v zásadě dostatečně a obvyklým způsobem zdokumentovány a žalobce je chtěl zpochybnit, měl kromě pouhých hypotetických pochybností nabídnout k tomu relevantní tvrzení či důkazy. Krajský soud zdůrazňuje, že skutkový stav musí být správními orgány zjištěn tak, aby nebylo

pochybnosti o tom, že se daný přestupek stal, a mohl zahájit řízení ve smyslu ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Správní orgán však není povinen vyvracet všechny možné hypotetické pochybnosti, tj. že fotografie z míst spáchání přestupků nebyly pořízeny v jiných místech než v obci Kocbeře, že údaje na snímcích nebyly přidány do fotografie až následně apod. Primárně je sice důkazní břemeno na správním orgánu (zásada oficiality), pokud je však tvrzením obviněného z přestupku nebo správního deliktu některý z podkladů (důkazů) zpochybněn, je na něm, aby své tvrzení relevantně podložil, resp. k prokázání svého tvrzení označil důkazy (srov. § 52 správního řádu). Opačný postup by v podstatě znamenal, že jakékoliv jeho tvrzení by musel správní orgán dokazovat, což by vedlo ke zcela absurdním situacím (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35). Krajský soud uzavírá, že záznamy pořízené silničními radarovými rychloměry typu SYDO Traffic Velocity, dokumentují dobu, úsek měření, rychlostní limit překročené rychlosti a vlastní měřené vozidlo, ze kterého jsou patrný typ, tovární označení vozidla a registrační značka. Uvedené je bezesporu jedinečným, nezaměnitelným a neopakovatelným důkazem, který byl získán kalibrovaným a schváleným měřicím zařízením, s doložením ověřovacího listu k danému měřidlu. Správní orgány braly v potaz oznámení o podezření ze spáchání přestupku ze dne 3. 9. 2015, ke kterému byla doložena fotodokumentace, která taktéž obsahovala záznam automatizovaně naměřených informací. Všechny tyto listiny jsou ve vzájemném souladu a je možno je považovat za dostačující pro objasnění skutkového stavu věci, neboť tvoří ucelený, logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Krajský soud tak přisvědčil žalovanému v tom, že takto zjištěný skutkový stav byl dostatečný a nevzbuzoval žádné důvodné pochybnosti.

44. Žalobce v závěru svého návrhu požadoval, aby rozhodnutí v této věci bylo na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu publikováno způsobem, který by nezasahoval do práv na ochranu soukromí jeho i jeho obhájce. K tomu krajský soud konstatuje, že se nejedná o námitku, která by jakkoliv s věcným projednáním případu souvisela, proto nemůže být v tomto řízení jakkoli řešena či posuzována.
45. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné, a proto žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
46. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu proto nevzniklo. Ze spisu nevyplývalo, že by žalovanému náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 20. února 2019

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu